

Bespisning af Skolebørn, der finder Sted fra den, ikke kunne ramme de paagældende Børns Forsørgere som Fattighjælp. Nu er der fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds og hans Parti nævnt, at den bestaaende Lovgivning regner ikke en saadan Skolebespisning for Fattighjælp, men det er en Misforstaaelse og en alt for stor Tjenstivrighed over for den daværende Indenrigsminister. Den daværende Indenrigsminister hævdede netop i sin Skrivelse, skønt den er noget vagt affattet, at en saadan Bespisning maa regnes for Fattighjælp. Jeg henviser til Skrivelser, som findes i Tillæg B for 1899—1900 Sp. 2243 ff. Han siger, hvad denne Sag angaar, at det er et Spørgsmaal, der udelukkende maa afgøres efter Fattiglovens Bestemmelser, og henviser til disse, og naar man saa ser efter i Fattigloven, hvad det er, der ikke regnes som Fattighjælp — det findes i Fattiglovens § 44 og dens Kapitel VI — vil man se, at der er Skolebespisningen netop ikke nævnt blandt de Ting, der ikke regnes til Fattighjælp. Dernæst siger den daværende Minister, at med Hensyn til Eftergivelsen, som der ogsaa kunde være Tale om, maa man se efter i § 35, 2det Stykke, i Fattigloven, men efter denne kan man heller ikke eftergive. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Bestemmelserne om hvorfor. Saa kommer han da til, at det ikke kan anses „for udelukket, at saadan Bespisning kan iværksættes uden Fattighjælps Virkning, naar der dertil erhverves Samtykke af højere Myndigheder, det er paa Landet Amsraadet, for de øvrige Kommuner Vedkommende Indenrigsministeriet“. Han siger endvidere, at „det synes at maatte ligge inden for vedkommende overordnede Myndigheds Beføjelse“ at give en saadan Tilladelse. Naar det nu fra de ærede Medlemmers Side hævdes, at den bestaaende Tilstand er den, at den Slags Bespisning ikke regnes for Fattighjælp, vil det sige, at man vil bygge sin Paa-stand paa Indenrigsministeriets og Amsraadets Skøn, med andre Ord, man ønsker, at Kommunerne fremdeles skulle være under dette Formynderskab.

Der staar ikke i Lovforslaget eller Motiverne, som det ærede Medlem synes at mene, at jeg finder det rettest, at den Slags Hjælp regnes for Fattighjælp. Men saadan er den bestaaende Lovgivning, og efter den maa det regnes for Fattighjælp. Jeg finder det rettest, at den ikke regnes for Fattighjælp og har derfor stillet Forslag derom, og jeg gad se, om det ærede

Medlem og hans Partifæller ville være mod denne Bestemmelse og sige: Nej, vi ønske, at Kommunerne skulle staa i samme Afhængighed som hidtil til de overordnede Myndigheder. Vi ønske, det skal ligge i Indenrigsministerens og Amsraadets Hænder, om saadant skal regnes for Fattighjælp eller ikke. Jeg vil først se, naar det kommer til Stykket, om det ærede Medlem vil indtage et saadant Standpunkt.

Hvad den anden Sag angaar, om Støtte til private, der have taget denne Sag op, er det sikkert nok, at her ligeledes bygges paa Frivillighed. Her tillades det Landkommunen at yde et lige saa stort Beløb, som de private yde, for at en saadan Skolebespisning kan finde Sted. Og den finder jo Sted i flere Kommuner. Den finder ikke Sted i mange Landkommuner, selvfølgelig fordi der ikke er Trang dertil. Men der er saadanne Landkommuner, hvor der er foregaaet en meget stærk Byggelse; hvad der ogsaa er peget paa i Lovforslagets Motiver, og der kan der være Tale om at indføre saadan Skolebespisning ved private og om Kommunens Støtte dertil, og jeg mener da, at Kommunen maa have Lov til frit at give en saadan Støtte. Men ellers finder jo saadan Bespisning Sted i andre Kommuner, saaledes i vor Nabokommune Frederiksberg. Det er jo en Skolebespisning, der sættes i Værk ved Hjælp af en privat Forening, men med Kommunens Støtte. Kommunen laver Maden, og private leverer den, og der samles Penge ind. Lovforslaget gaar ud paa at give Landkommunen Lov til at tage Beslutning om, hvorvidt de ville støtte en saadan Bespisning.

Vil man nu spørge, hvorfor man vil lovgive paa dette Omraade, vil jeg sige, at det er nødvendigt, at vor Lovgivning saa vidt muligt følger med de Krav, Livet stiller. Sørger man ikke for det, opelsker man hos Befolkningen Foragt for Loven. De sige: Vi handle efter, hvad Livets Krav fordrer, men Lovgivningen følger som bekendt ikke de Fordringer, Livet stiller, og vi kunne derfor ikke følge Loven. Vil man opelske Lovlydighed og Lovtroskab hos Folket, er det nødvendigt at indrette sin Lovgivning saaledes, at den følger med Tiden, at den ikke er hindrende, men tværtimod støttende for de Krav, der ere oppe i Tiden. Og dernæst skal man lade Lovgivningen følge med Tiden, for at den ikke skal staa som et Skærmbrædt, hvorunder de vrangvillige kunne søge Ly og sige: Vi ville ikke følge med til de Krav, Livet stiller, vi have Lovgivningen paa vor